

Az OCiszt. Generális Apát
Pünkösdi Levele
2015

"Mária!"

Kedveseim!

Amikor most írok nektek, visszagondolok a nagyhétre, amelyet Jeruzsálemben, a Szent Sír Bazilikának közelében, a Ferencesek vendégeként tölthettem. Kihasználtam ezt a lehetőséget arra, hogy ezeket a napokat imádságos visszavonultságban töltssem, titeket is magammal vive ezeknek a helyeknek és ezeknek a napoknak szent misztériumába. Az Egyház liturgiájának „itt és most-ja” az a nagy alkalom, amelyben mindig újra megadatik nekünk, hogy kortársai lehetünk a megtestesült Isten, Krisztus misztériumának, aki meghalt és feltámadt értünk. Az, hogy a nagyhetet, és különösképpen a húsvéti Triduumot a Cenákulumban, a Kálvárián és a Szent Sírnál élhettem meg, lehetővé tették számomra, hogy ezeket a misztériumokat azzal a realizmussal ünnepeljem meg, amelyet gyakran elfelejtek a liturgia megélésében. A keresztény misztériumok valóságos események, amelyek megújulnak most számunkra, úgy, miként kétezer évvel ezelőtt történtek Szűz Máriával, az apostolokkal és az összes tanítvánnyal, akik Jézus kortársai voltak.

Ezekben a napokban próbáltam állandóan koldulni az Úrtól azt a kegyelmet, hogy találkozhatok Vele és befogadhatom Őt, úgy, ahogyan Ő akarja adni magát nekem és mindazoknak, akik valami módon Rám vannak bízva.

Az első találkozás a Feltámadottal

Az evangéliumi rész, amely különösképpen is megszólított ezekben a napokban, a Feltámadott találkozása Mária Magdolnával, János evangéliuma szerint (20,11-18). A Szent Sír ferencesei minden este végigjárják az Úr szenvedésének és feltámadásának helyeit a Bazilikában, egy ősi körmenet liturgiáját és énekeit követve. Ennek csúcspontja azon a helyen van, amelyet a hagyomány és a jámbor gyakorlat úgy határoz meg, mint azt a pontot, ahol a Feltámadott Mária Magdolnának megjelent. Minden alkalommal különösképpen is megrendített a körmenetnek ez az utolsó szakasza, mert a mi keresztény hitünk alapvető eseménye, Krisztusnak a halálból való föltámadása, itt vált először találkozássá, az érzékek és a szív személyes tapasztalatává egy olyan ember számára, mint mi is vagyunk. A Mária Magdolnával való találkozásban kezdett el a Feltámadott „mindent újjáalkotni” (vö. Jel 21,5). Hogy, hogyan is történt a feltámadás, azt senki sem képes leírni, senki sem tudja, de a feltámadás valóság, valós esemény, mert a Feltámadott valóban találkozott a tanítványaival, Mária Magdolnával kezdve.

Ezért a Mária Magdolnával való találkozás alapvető fontosságú mindnyájunk számára, annak paradigmája, hogy az az esemény, amely az egész hitünknek értelmet ad, hogyan válhat mindnyájunk tapasztalatává. Mert ha a Feltámadott legyőzte a mi halálunkat és a mi bűnünket, akkor az egyedüli üdvösség, az egyetlen olyan tapasztalat, amely boldogsággal tudja megtölteni az életünket, mindnyájunk számára az, ha találkozunk Vele. Először Magdolnával találkozott, és elsőként ezt beszéli el az Evangélium, mert benne egy olyan tapasztalat van meghirdetve, amelyet mi is átélhetünk, és át is kell élnünk, ha valóban szeretnénk betölteni szívünk üdvösség utáni szomját.

Legutóbbi leveleimben hangsúlyoztam annak fontosságát, hogy fölfedezzük keresztény és monasztikus szerzetesi hivatásunk misztikus dimenzióját, egységben a közösségi dimenzióval, amelyben felragyog és valósággá válik a Krisztussal való közösség ajándéka. Mindez keresztény hivatásunk igazságából és mélységéből fakad, és abból, hogy a Megszentelt Élet Évében különösképpen is meg vagyunk hívva a megtérésre, hogy megéljük saját karizmánk lényegét és megtisztuljunk, legalább belülről, mindattól, ami megnehezíti és akadályozza Krisztus-követésünk útját.

A Feltámadott Mária Magdolnával való találkozásának epizódja, mintegy szintézise a keresztény tapasztalatnak. Hasznosnak tűnik tehát számomra, hogy beleéljük magunkat ebbe az evangéliumi jelenetbe, hogy megértsük, hogyan is élhetnénk meg mi is ugyanezt.

„Asszony, miért sírsz?”

Mária Magdolna egy Jézusba szerelmes nő volt. Az a vágya vezeti őt a sírhoz, hogy még egyszer kifejezhesse Iránta való szeretetét, legalább élettelen teste megkenésével. Amikor azonban a sírt üresen találja, ez a vágya félelemmé változik. Az, aki után Mária vágyakozik, már holttestként sincs ott, és nem tudja, hogy hol

keresse, hol találhat rá, kit kérdezhetne Felőle. Számára az egész valóság az Ő rejtegetőjévé válik, aki nem adja vissza neki az ő Urát. Valaki „bűnös” ebben a hiányban, de azt se tudja, kit vádoljon vele: „Elvitték az én Uramat, és nem tudom, hová tették” (Jn 20,13), mondja az angyaloknak. És még Jézust is gyanúsítja, a kert őrzőjének nézve őt, hogy ő a hibás ebben a hiányban: „Uram, ha te vitted el, mond meg, hová tetted!” (20,15).

Mária sír. Sír a fájdalomtól, sír a szeretete miatt, sír dühből, sír félelemből, sír aggódó szorongásból. A sírás az emberi szív számára azt jelenti, hogy túlcsordul benne a fájdalom, amelyet érez. Jézus maga is sírt Lázár iránti barátságában, együttérzőn és csalódottan Jeruzsálemet nézve, és a halállal szembeni félelmében a Getszemáni kertben (vö. Jn 11,35; Lk 19,41; Mt 26,37-38; Zsid 5,7).

A sírban lévő angyalok és maga Jézus sem fejezi ki rosszállását azon, hogy Mária sír. Mégis arra hívják, hogy tárja fel könnyeinek okát és határozza meg fájdalmának mértékét: „Asszony, miért sírsz?”. Jézus azt is hozzáteszi: „Kit keresel?”, mintha ezzel akarná segíteni Máriát abban, hogy fájdalmát a feltámadt Úrral való találkozás vágya felé „terelje”. Mária nem csak azért sír, mert nem találja a holttestét, hiszen ez biztosan nem vigasztalná meg szívének mély fájdalmát. Még nem tudja, hogy azért sír, mert az élő Jézust keresi. Jézus megérteti vele, hogy csak akkor vigasztalódunk meg fájdalmainkban, vagy elégedetlenségünkben, ha megtaláljuk azt a Valakit, aki betölti szívünk legmélyebb vágyát.

Az angyalok és Jézus kérdésére, Mária mégis azt válaszolja, hogy azért sír, mert elvitték az Ő Urának testét. Mintha azt mondaná, hogy azért sír, mert egy bűncselekmény, egy lopás áldozata lett, és ez tölti el őt szenvedéssel és dühvel. Hányszor van az, hogy mi is keressük szomorúságunk, elégedetlenségünk „felelőseit”. Ha az életünkben vagy a közösségünkben a dolgok nem úgy mennek, mint ahogy szeretnénk, az első reakciónk az, hogy önmagunkon kívül keressük ennek a rosszul létnek felelőjét. És sírunk, mint a szeszélyes gyerekek, addig, míg végül valaki nem veszi magára elégedetlenségünk felelősségét és meg nem adja nekünk, amit akarunk. Nem vesszük észre, hogy éppen ezen keresztül az elégedetlenségen és haragon keresztül is egy másik, sokkal mélyebb vágy mutatkozik meg, az ember szívének alapvető vágya: az, hogy találkozzunk az élő és jelenlévő Jézussal, a feltámadt Jézussal.

„Asszony, miért sírsz? Kit keresel?”. Jézusnak ebben a két kérdésében, amelyet Mária Magdolnának föltesz, mintha annak az útnak az ajándéka lenne benne, amely elsegítheti őt arra, hogy tudatosítsa szívének valódi vágyát. „Miért sírsz? – *Quid ploras?*”: mintha a könnyek még mindig csak egy *valami*, egy még arc nélküli „*quid*” utáni vágynak a kifejeződései volnának. Ez a vágy még be van zárva, meg van kötözve szeszélyeink és érzéki vágyódásaink szövevényében. Alapvetően mi magunk akarjuk betölteni a vágyainkat. Jézus, a második kérdéssel meghívja Máriát arra, hogy lépjen ki a magába fordulásból és a saját fájdalmába való befordulásból is, hogy így lehetővé tegye szíve vágyának, hogy egy Arcot, Istent keresse: „Kit keresel? – *Quem quaeris?*”. A szívünk, minden szenvedélyén és

minden sóvárgó vágyódásán keresztül, nem azt keresi, hogy valamit birtokoljon, amit elfogyaszthat, magához vehet, mint az első bűn tiltott gyümölcsét, hanem Valakit keres, egy Személyt, tehát egy kapcsolatot. Mintha szent Benedeket hallanánk, aki azt kéri a novícius mestertől, hogy figyelmesen vizsgálja meg, hogy a növendék „valóban Istent keresi-e – *si revera Deum quaerit*” (RB 59,7).

Emberi, szerzetesi és keresztény hivatásunk teljes igazsága abban áll, hogy tudatosítani akarjuk, hogy a boldogság nem azt jelenti, hogy szeretnénk kielégíteni szívünk vágyait, mindazzal, amit meg tudunk kaparintani, mint az Éden gyümölcsét, hanem azt, hogy megengedjük Istennek, hogy bevonzza a szívünket a Vele való találkozás megtapasztalásába.

„És én elviszem!”

Azonban még Jézus pontos kérdésére is, hogy „Kit keresel?”, Mária újra megpróbálja az Istennel való találkozás megtapasztalását leredukálni valamire, amit megszerezhet magának, és amit a saját erejével megvalósíthat: „Uram, ha te vitted el őt, mondd meg nekem, hová tetted, és én elviszem!” (Jn 20,15).

Gyakran lefokozzuk az Istennel való találkozás megtapasztalását, azt, hogy Vele maradjunk, az imádságot, a liturgiát, vagy a Vele való találkozást a testvérben, valami olyan művé, amelyet képesek vagyunk mi végbevinni saját karunk erejével és saját energiánkkal. És így leredukáljuk az élő Istent egy „holt testté”, amely a vállunkra nehezedik, amelyet megfogunk, és oda teszünk, ott és úgy hagyunk, ahol és ahogyan mi akarjuk. A szívünk a végtelenre vágyik, a lehetetlenre, de ösztönösen megkísért bennünket, hogy mi magunk valósítsuk meg azt, ami felülmúl minket. Az ember nagy kísértése az, hogy a saját erejével teljesítse be azt a végtelent, amelyre a szíve vágyik. Így gyakran arra irányulunk, hogy saját kezünkkel ragadjuk meg azt, ami a szemünknek és a szívünknek már adva van. Mária nem azért nézi Jézust „a kertésznek”, mert Jézus elrejtőzött előle, vagy, mert álruhát vett, hanem mert nem Őrá figyel. Nem ismeri föl Őt, mert túlzottan azzal van elfoglalva, hogy Őt ott keresi, ahol azt gondolja, hogy megfoghatja, magával viheti. Az élő Jézus ajándéka Mária saját zabolátlansága miatt van elrejtve szeme előtt, türelmetlen vágya miatt, hogy saját erejéből megtalálhatja és magával viheti Őt, mint egy holttestet.

Amikor Jézus nevéen szólítja őt, az Evangélium azt mondja, hogy Mária „megfordult” (Jn 20,16), mintha előtte másfelé nézett volna. Jézus valóban jelen van, tényleg megjelenik, hús-vér emberként, azonban ahhoz, hogy tanítványai képesek legyenek fölismerni Őt, egy megtérésre van szükségük. A tekintet, a figyelem megtérésének belső folyamatára. Az emmauszi tanítványokat a félelmük akadályozza, a saját gondolataik arról, ami történt és szívük oktalansága és lassúsága, hogy higgyenek a prófétáknak (Lk 24,25). Pétert és társait a fáradtság és annak csalódása akadályozza, hogy egész éjszaka halásztak és semmit sem fogtak. Olyannyira, hogy mikor Jézus megkérdezi, hogy van-e haluk, száraz és kissé mérges „Nem”-mel válaszolnak (Jn 21,5). Mária Magdolnát a szenvedése

akadályozza, hogy nem találja Jézus testét, valamint a könnyei és izgatottsága, hogy ő maga tegyen meg mindent azért, hogy megtalálja.

Mindezek a viselkedések, így vagy úgy, de magunkba fordítanak bennünket, elvakítanak és akadályozzák, hogy fölismerjük az Urat. Az Urat, aki jelen van és türelmes, aki már itt van velünk, már itt van a szemünk előtt, aki már úton van velünk, aki már végtelen szeretettel néz ránk és lángolóan vágyakozik arra, hogy megmutassa magát a szívünknek és így betölthesse örömmel. Krisztus szeretne bennünket megtéríteni, hogy fölismerjük, amint elkísér minket igéjével, szentségeivel, miként az emmauszi tanítványokat. Krisztus szeretne bennünket megtéríteni, hogy fölismerjük, amint termékenyvé teszi mindazt, ami terméketlen az életünkben és a munkánkban, mindazt, ami idegesít az életben, önmagunkkal, a másikkal vagy Istennel kapcsolatban, miként azon a reggelen a Tibériás-tó partján.

„Jézus megszólította őt: Mária!”

Leginkább azonban Jézus az által szeretne bennünket magához téríteni, hogy nevünkön szólít bennünket, amikor a szívünk sóhajtozik, szeret és minden erejével azon próbálkozik, hogy megszerezze magának vágyunk tárgyát, birtokló és szeszélyes módon, egyszerre őszinte és hamis könnyek között, mert magunktól nem vagyunk képesek igaz módon, tisztán és ingyenesen szeretni. Mária Magdolna az érzelmek és a szenvedélyek kusza szövevénye volt, de Jézust kereste, nem elégedett meg kevesebbel, mint Jézus. És azon a reggelen, ebbe a keresésébe beletette teljes önmagát, mindazt a jót és rosszat, ami benne volt, szívének szépségét és nyomorúságát, minden nemes tulajdonságát és minden hibáját. Egészen ott volt, teljes szenvedélyével, teljes voluntarizmusával, minden erejével és minden gyengeségével. Abból, amik vagyunk, nem kell semmit sem kihagynunk a feltámadt Krisztussal való találkozásban, mert Ő maga így vár bennünket, így vágyik ránk, így hív minket.

Emberségünk egyszerre nagy és kicsinyes kuszaságával szemben, Jézus az enyhe szellő fúvásával közeledik, amellyel nevünkön szólít. Később azután majd más dolgokat mond, azután más dolgokat kér és küldetést is bíz ránk, de az egész hívás benne van ebben a pillanatban, amikor a nevünkön szólít. Mint a keresztségünk napján. Mert amikor a Feltámadott kimondja a nevünket, azzal mindent elmond nekünk. Mindent elmond nekünk, mert mindent odaad, mindent, ami elég ahhoz, hogy éljünk, mindent, amire szükségünk van a teljes élethez, az örök élethez, ahhoz, hogy legyőzzük a bűnt és a halált. Mert, amikor nevünkön szólít, odaajándékozza nekünk a Vele való közösséget, megajándékoz azzal, hogy életünk Neki adott válasz lehet, Neki, aki bennünket hívott. Megadja, hogy „megfordulva” (vö. Jn 20,16) éljünk, tehát úgy, hogy folyton megtérünk Őhöz, az Ő jóságos Arca felé fordulunk, az Ő arca felé, amely megvilágosítja az életünket és az egész világot. Az egész keresztény aszkézis és erkölcs ebben áll: megfordulni Krisztus felé, aki nevünkön szólít minket.

„Rabbóni!”

Aki meghallja Krisztust, amint a nevéen szólítja őt, az már nem élhet másért, csak azért, hogy feleljen az Ő jelenlétére és az Ő szeretetére. Az élet értelme teljes egészében ez a válasz Isten szeretetére, aki meghív bennünket a létezésre, hogy megszülessünk, és mindig újjászülessünk az Ő végtelen szeretetéből. A Feltámadottnak, aki nevéen szólítja őt, Mária Magdolna nem ösztönösen feleli: „Jézus!”, hanem azt feleli: „Rabbóni! – Mester!” (Jn 20,16). Annak címével szólítja meg Őt, mint akit követni akarunk, és akitől tanulni akarjuk az igazságot és az életet. Mária hallgatni szeretné az Urat, aki elmondja neki az életére vonatkozó teljes igazságot, aki úgy mondja ki a nevét, ahogy senki más nem tudja kimondani. Mária szeretne engedelmessé válni ennek a hívásnak, hogy teljesen önmaga legyen azelőtt, aki Jézus számára ő, azelőtt, aki Jézus tekintetében, Jézus érzéseiben, szeretetében, Krisztus szívében ő. Őbenne vagyunk teremtve. Az Ő tekintete jobban lát bennünket, mint ahogyan mi tekintünk magunkra és, mint ahogyan mások látnak minket. Az Ő érzései úgy érzékelnek bennünket, miként mi képtelenek vagyunk érzékelni magunkat. Az Ő szíve úgy szeret bennünket, ahogyan mi nem tudjuk magunkat szeretni. Mária engedni akarja, hogy egészen és egyedül csak Jézus határozza meg, hogy ki ő, Jézus, aki nevéen szólítja.

„Rabbóni!” szó szerint azt jelenti „Én mesterem!”. Ez a cím egyszerre tiszteletet és szeretetet fejez ki, nagyrabecsülést és ragaszkodást. Az egyetlen helyénvaló válasz Jézusnak, aki nevéen szólít bennünket, az a tanulékony nyitottság, hogy Őt akarjuk hallgatni és Őt akarjuk követni, teljes szívünkből szeretve Őt.

„Láttam az Urat, és ezeket mondta”

Ebből a Feltámadottal való találkozásból születik Krisztus minden tanítványának küldetése, bármi legyen is életformája és hivatása. A keresztény küldetés ugyanis mindig az Úrral való személyes találkozásból fakadó ragyogás, aki az emberiség megmentéséért meghalt és feltámadt.

Amikor Jézus azt mondja Magdolnának: „Ne tartóztass (...), hanem menj el a testvéreimhez, és mondd meg nekik: 'Fölmegyek az én Atyámhoz és a ti Atyátokhoz, az én Istenemhez és a ti Istenetekhez'.” (Jn 20,17), nem a Vele való találkozást akarja megvonni tőle. Inkább azt szeretné, ha Mária ugyan azzal a tágra nyitott szívvel élné meg ezt a találkozást, amellyel maga Krisztus is megéli, azzal az iránta való személyes szeretettel, amely ugyanakkor magához öleli az egész üdvösségre és megváltásra szoruló emberiséget is.

Mikor Mária elfut, hogy hírül vigye a tanítványoknak, hogy látta az Urat és elismételje nekik, amit Ő mondott, nem csak egy üzenetet ad át. Mária a Feltámadott Arcát adja át nekik. Még akkor is átadná, ha semmit se szólna. Őbenne, ettől fogva, a hivatás és a küldetés egybe esik. Az lett a küldetése, hogy megszólították, meghívták, mert bárhová is megy, bárkivel is találkozik, benne már nincsen más, csak Jézus, aki szeretettel megszólítja őt mindenkinben és

mindenben. Számára már minden annak a lehetősége, hogy feleljen Krisztus hívására, aki betölti a szívét.

Azért lehetséges és azért hiteles mindig a keresztény tanúságtétel, mert nem önmagáról beszél, hanem az Úrról. Nem a mi gondolatainkat hirdeti, hanem azt, amit Tőle hallunk. Magdolna szeme a Feltámadott arcát tükrözik, és szavai az Ő hangját visszhangozzák. Jézus hangja nevéen szólította őt és most, ahogyan erről a hangról beszél, Mária már nem magát jeleníti meg, hanem Azt, Aki őt meghívta, Aki értelemmel és szépséggel tölti be életét, Aki megszabadítja őt, Aki könnyeiből megvigasztalja, Aki betölti az élet és a boldogság utáni minden vágyát. Többé senki sem fogja őt úgy megszólítani, „Mária!”, miként Jézus szólította meg őt. Senki számára nem lesz Mária annyira önmaga, mint Jézus számára. Mária már oly mélységesen ehhez a megszólításhoz tartozik, hogy ezentúl senki sem találkozhat vele anélkül, hogy ne találkozna az ő Feltámadottal való találkozásával, anélkül, hogy általa nem tapasztalná meg az Úrral való találkozást.

„Az én Atyám és a ti Atyátok”

Jézus olyan üzenetet bízott Mária Magdolnára, amely összefoglalja az egész keresztény eseményt, az egész Evangéliumot: „Fölmegyek az én Atyámhoz és a ti Atyátokhoz, az én Istenemhez és a ti Istenetekhez” (Jn 20,17).

Minden benne van ebben az üzenetben. A meghalt, föltámadt és mennybe fölment Jézusban részesedünk az Ő szentháromságos életében, közösségben vagyunk az Ő fiúi életével: az Ő Atyja a mi Atyánk, az Ő Istene a mi Istenünk. Mindaz, ami „Krisztusé”, a miénk is. Mint ahogyan a tékozló fiúról szóló példabeszédbeli atya mondja idősebb fiának, Jézus azt mondja nekünk, hogy mindig Vele vagyunk és mindene a miénk (vö. Lk 15,31). Nem kívánhatunk semmi többet.

És Jézus, ezzel az üzenettel, Magdolna által tudunkra adja az Ő összes tanítványának igen mély közösségét, mert mi egyesíthetne bennünket jobban, mint ez a „mi” (miénk), amely egybe esik Jézus „én” -jével (enyém)?! Ami teljesen Krisztusé, a miénk lehet, hogy megosszuk egymással, hogy *együtt* legyen a miénk. Mindnyájan testvérek vagyunk, egy olyan Isten gyermekei, aki Atya, és úgy gyermekei, miként Krisztus Fiú.

Azonban ahhoz, hogy mindezt hírül adja, Jézus mindent kifejezett számára azzal, ahogyan egész egyszerűen azt mondta neki, „Mária!”. Ha a nevünket kimondva Jézus kifejezi számunkra minden szeretetét és az egész életét, teljes készségét a barátságra és a közösségre, akkor ebben a „Mária!” megszólításban benne kell, visszhangozzék a teljes szentháromságos, testvéri, gyermeki Szeretet, amelyet át akart adni tanítványainak, az egész emberiségnek, mert éppen ezért halt meg és támadt föl. Mária ennek a végtelen szeretetnek a távlatát hordozza, amikor tovább adja a tanítványoknak, az Egyháznak, mindnyájunknak azt a meghívást, amelyet kapott, az ő Általa meghívott életét, az ő szívét, amely feltámadt a Kedves hangjára, aki nevéen szólította őt.

Hét démontól megszabadulva

Márk evangéliumában azt olvassuk, hogy Jézus „először Mária Magdolnának jelent meg, akiből hét ördögöt űzött ki” (Mk 16,9). Az az emésztő vágy, amellyel Mária meg akarta találni Jézust, biztosan annak tudatából is fakadt, hogy Nélküle nem tudna szabad maradni ezektől az ördögöktől. Jézus nélkül Mária olyan volt, mint az a ház, amelybe a kiűzött gonoszlélek visszajönne hét másikkal, akik még nála is rosszabbak (vö. Mt 12,43-45). Krisztus nélkül képtelenek vagyunk szabadok maradni mindattól, ami minket a rosszra vezet: a megosztottságra, a gőgre, hiúságra, mások megvetésére, az érzékiségre, a becsvágyra, az aktivizmusra, a lustaságra, a szomorúságra és a halálra. Magunknak is mindnyájunknak és közösségeinknek is, vannak „ördögeink”, gyengeségeink, bűnre hajló tendenciáink, amelyek akadályoznak a szabadságban, hogy szeressük Istent és a többieket. Ezért van szükségünk arra, hogy keressük és megtaláljuk az Urat, hogy mindig újra megtaláljuk a Vele való találkozás tapasztalatát, amely megszabadít minket.

Az életünk, közösségeink, Rendünk és az egész Egyház igazi megújulása nem jöhet máshonnan, csak a feltámadt Úrral való találkozás megújult tapasztalatából, aki nevünkön szólít minket és megnyit bennünket a Vele és Benne való közösségre. Így kezd Krisztus élni bennünk, hogy aztán jelenléte és szeretete eszközeivé tegyen minket. Így járja át az isteni élet a világot és olyanná válik, mint a tűz, amely a Vele való találkozásunkból tovább terjed a másokkal való találkozásunkra, mindaddig, míg ez az egész, erőszaktól és megosztottságoktól szétszakadt emberiség Istennek egyetlen nagy családjává nem válik.

A valódi testvériség abban áll, hogy segítjük egymást az imádsággal és az irgalmassággal abban, hogy megújítsuk és elmélyítsük a Feltámadottal tett tapasztalatunkat, aki nevünkön szólít bennünket, és aki az Atyával és a többiekkel való közösség evangéliumának hirdetőivé tesz minket. Kérjük a Szentlélektől ennek a testvériségnek az ajándékát közösségeinkbe és Rendünkbe! Nincs más jobb előkészület a Generális Káptalanra, és nincs jobb mód, ahogyan előmozdíthatnánk azt az evangéliumi megújulást, amelyet Ferenc pápa és Megszentelt Élet Éve siettetni akarna bennünk és közöttünk.

Lánggal égő és meg nem szűnő Pünkösödöt kívánok!

A ti

Mauro-Giuseppe Lepori
O.Cist.
ab. gen.

fr. Mauro-Giuseppe Lepori
OCiszt. Generális Apátotok